

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

מסורת
הש"ס

שמצא צבורין צבורין - ובדק עליונים ומלאן חלוץין : **עלמות קדשים** . לא בעו למיבדק תחתונים אבל עלמות פסח בעו למיבדק כולו ובהא פליג רב זביד ארבע נחמן דאי מלאן חלוץין לא חמיר שימוש נותר כולי האי להלכיו שריפה מספק ולומר בשר איסוריהו חללינהו : **כל תורה** אור **הגידין בשר** . הרי הן כבשר ונימנין עליהן בפסח ויולא ידי חובטו : **מוז מגיד לואר** . שהוא אלל הרחב וקשה ועץ בעלמא הוא : **סני גידין** . דקאמר עיקרן ומחלתן לשריפה הכי דמי : **ואי דלייטור** . ע"י שנתעללו באכילתן היינו נותר : **אלא פשיטא בגיד לואר** . קאמר ומשום שאין נאכלין מחמת קשיין מני להו בהדי עלמות וקאמר דעיקרן לשריפה דמסחמא לא אכיל להו : **אי אמרם בשלמא בשר נינו** . ואי אכיל להו נפיק בהו אמטו להכי בעי שריפה כ"י : **לא נזכרא אלל לגיד הנשם כ"י** . לעולם גיד לואר לאו בשר נינהו ושאר גידים בשר גמור ורואי לאכילה ומתני' דמשמע דיש גידים שהן בשר ליטען שריפה וסחמאן אין נאכלין דקאמר ישרפו בט"ו בניד הגשה שהוא רך וכשר לאכילה : **לרי יסודס** . דלמר אין טהג אלל באחת ולא ידעין בהי מינייהו הילכך מחמלה עומד אותם של היתר לשריפה משום דלא ידע ליה לדיכיליה : ופרכין תיפשוט מיהא דמספקא ליה לרבי יהודה בהי נהיג דהא מילתא איבעיא לן בפ' גיד הנשה (חולין יז) דקתני ר' יהודה אומר אין טהג אלל באחת והדעת מכרעת של ימין ואיבעיא לן מיפשוט ליה לרבי יהודה דשל ימין ומאי דעת דקא אומר דעת תורה כדמפרש התם היך המיומנת שצריך לו דילמא ספקי מספקא ליה ומאי דעת דעת גמורא כלומר מסהבדא הכי תיפשוט מחמת' מדקא אמר תחלתו לשריפה ודאי מספק' ליה הילכך שריפה בעו תרוייהו דאכל חד וחד אמר האי

חולין דף טז

חולין דף טז

שם ודף טז

שבת דף כד
ודף קלג
תמורה דף ד
ע"ש

[לעיל: ע"ש]

דאסורא נשדייה : **לעולם פשיטא לים**

דשל ימין . ומתני' דלא מלי אכיל ליה ומלך ליה שריפה כשנתערבו לאחר מלאן . בשהוכרו לאו דוקא דודאי מתחלתו וכו' דאין לך ארס שאינו מכיר בין לז' ימין לז' שמאל : **רב אשי אמר** . מתני' בשומטו של גיד קאמר דמוחר מן התורה ונהגו איסור בו הלכך תחלתו לשריפה דכיון דמן התורה מותר חל איסור נותר עליו ובכלל נותר לא חשיב ליה דהאי על כרחו מתחלתו לכך עומד ואיטריך למיתנייה באנפי נפשיה ולאשמעינן דאסור לאוכלו : **סני גידין סן** . בירך : **פנימי הסמור לפסח** . זה גיד הגדול המתוח על פני כל אורך הירך ופנימי קרי ליה שהוא בצד פנימי של ירך ז' הרואה את הירך השני : **וסמור לפסח** . עלם הקולות התחוב בצוקא דאטמא וגם השני : **וסמור לפסח** . מלקות : **מילון** . זה גיד קצר הניתן בסוף השופי לרחבו ומילון קרי ליה על שם שהוא מוטל לז' חילון של ירך ז' הרואה את האויר הסמוך לבשר שמובלע בבשר : **אסור** . מדרבנן : **ואין מייבין פליג** . כדמפרש טעמא התם אשר על קף הירך ההוא דפשיט כוליה ירך . והייט פנימי אבל חילון לא ובההוא דקאמר תנא דידן דתחלתו אינו נאכל משום איסור דרבנן וטעון שריפה דחיל עליה שם נותר דחוי מדאורייתא : **נימי פשס** . דבאש תשרפו : **ונידיה לא פשסא** . דמלאכת י"ט : **שאיין פליג דוקר** . בתרא דהא כבר כתיב קמא : **ולא עולם מול בייט** . אלמא אפילו הקטר עולה אינו דוחה י"ט וכ"ש שריפת פסול שלה ופסח קרבן של חול הוא דזריקת דמו בארבעה עשר ואין יכול להקטירו כלילה והא דכתיב לא ילין לבקר דמשמע הא כל הלילה ילין הא איקימנא בארבעה עשר שחל להיות בשבת צ"י תמיד נשחט (דף נט) : **הוא ולא מפשיריו** . היכולין ליעשות מצבור יום : ולא

אי אמרת בשלמא בשר נינהו כ"י . ואין להקשות אי בשר נינהו ליכלינהו דלאו בשר גמור הוא שיהא טעמם כטעם בשר מיהו לענין שריפה בעי למימר דליהו בשר : **לא נזכרא אלל לשומטו** . וכבר תנא דידן אין בגידין קשה דבריש גיד הנשה (חולין פט) פריך בטען טעם והא תנן ירך שנתבשל בה גיד הנשה חס' יש בה בטען טעם אסור והשתא דילמא הא דקתני חס' יש בה בטען טעם משום שומטו דגיד הנשה קאמר דהבא קרי ליה גיד ושם פירשתי :

פ"ה א ב מ"ח פ"ח מ"ח
מחלתו אסור
כלל-ה' (ט"ז ע"י)
ס' ה' ה"פ ח' :

[כשתה כד:]

רבינו חננאל

ליתן בקר שני לשריפתו . וא"ת אי אסור לשורפו בליל מולא י"ט עד הבקר הכי מוכח *דאין שריפת קדשים דוחה י"ט הא על כרחיך גזירת הכתוב היא דהא אפי' כלילה שהוא חול אסור לשורפו וי"ל דכיון דאסור לשורפו בבוקר ראשון ילפינן שפיר דאין שריפת קדשים דוחה י"ט והא דאסור לשורפו בליל מולא י"ט אין חיל' שכן מל"ט בשלמים שאין נאכלים לאור שלש ימים ואפי' אין נשרפין עד היום כדלמרי' בריש מילתין (דף ג') : **ולא** עולת חול בשבת ט' משמע הכא דליברי חול אין קריבין בשבת ולא ב"ט וקשה דבסוף פרק טרף בקלפי (יומא מו) אמר אברי חול שנתותרו עושה לכן מערכה בפני עולתן וסודרן אפילו בשבת ואפי' לרב הונא דפליג התם היינו דאיתו עושה מערכה בפני עולתן אבל דברי הכל סודרן על המערכה גדולה כן לריך לפרש שם וכן בסוף פ"ק דשבת (דף כ') דריש בכל מושבותיכם אי אתה מבטיר למישרי אברים ופדרים הוא דאחא והייט איברי חול שנתותרו דאברי תמיד יש שבת נפקא מעל עולת התמיד בריש חלו דברים (לעיל סו) ודוקא אברי עולת חול ממעט הכא ויתירך ר"ת וריב"א דהתם דוקא במשלה בן האור מיירי דנעשו כבר לחמו של מוצה שמתוך שהן לחמו של מוצה הרי הן כקרבן היום וחוי מבטורדו אפי' בשבת וללישנא דאסיק נמי התם דוקא בפסולין אי משלה בן האור אין אי לא לא לא למעוטי כשריין אחא אלל ה"ק דלא איטריך ככשריין לאשמע' במשלה בן האור ומיהו אף ככשריין לא שריא אלל במשלה בן האור וריב"א מסופק בשאר קרבנות דלא תמיד ומשלה בן האור אי נעשו לחמו של מוצה למישרינהו בשבת דילמא דוקא בתמיד מהי האי טעמא דשם תמיד דוחה שבת וא"ת דביומא (דף מו) דריש לה מבטורדו ופ"ק דשבת (דף כ') דריש מכלל מושבותיכם וי"ל דקרא דכלל מושבותיכם גלי על מבטורדו דאייירי אפילו באיברים ופדרים של חול והא דלא נקט ביומא קרא דכל מושבותיכם דהייא עיקר דרשה משום דניחא ליה למינקט דרשה דמועדו דשייכא אף גבי טומאה ובכל הקרבנות : ולא

יולא מבוקא דאטמא ונמחא אלל אותו עשם על פני כל אורך הירך שאסור : **ומייבין עליו** . מלקות : **מילון** . זה גיד קצר הניתן בסוף השופי לרחבו ומילון קרי ליה על שם שהוא מוטל לז' חילון של ירך ז' הרואה את האויר הסמוך לבשר שמובלע בבשר : **אסור** . מדרבנן : **ואין מייבין פליג** . כדמפרש טעמא התם אשר על קף הירך ההוא דפשיט כוליה ירך . והייט פנימי אבל חילון לא ובההוא דקאמר תנא דידן דתחלתו אינו נאכל משום איסור דרבנן וטעון שריפה דחיל עליה שם נותר דחוי מדאורייתא : **נימי פשס** . דבאש תשרפו : **ונידיה לא פשסא** . דמלאכת י"ט : **שאיין פליג דוקר** . בתרא דהא כבר כתיב קמא : **ולא עולם מול בייט** . אלמא אפילו הקטר עולה אינו דוחה י"ט וכ"ש שריפת פסול שלה ופסח קרבן של חול הוא דזריקת דמו בארבעה עשר ואין יכול להקטירו כלילה והא דכתיב לא ילין לבקר דמשמע הא כל הלילה ילין הא איקימנא בארבעה עשר שחל להיות בשבת צ"י תמיד נשחט (דף נט) : **הוא ולא מפשיריו** . היכולין ליעשות מצבור יום : ולא

פ"ה א ב מ"ח פ"ח מ"ח
מחלתו אסור
כלל-ה' (ט"ז ע"י)
ס' ה' ה"פ ח' :

רבינו חננאל

שמצא צבורין צבורין
סמן חלוצין ומחן אין
חלוצין עצמות קדשים
שאין בהן שבידת עצם
אמרי' מדרבנן חלוצין
הנך נמי חלוצין בעצמות
פסח דאכא שבידת
עצם בעי בדיקה :
אמר רב יהודה אמר
רב כל העירין כשרין
וחין מגיד צואר ואקשי'
עלה סחמא' דקתני
העירי' שריפה הני גידים
מאי עברתי' או בשר
חן אמאי ישרפו ככליה
ואי נותר חן נותר אלל
ודאי גיד צואר חן ולא
יכול לאכלן ופשוטין
שריפה ואי אמרת לאו
בשר חן נשדתי' ושני'
גיד הנשה הוא ואליבא
דרי' יתירה דאמר אינו
נותר אלל בירך אחת
לא חיתא (אלא דאי)
מספקא ליה אלל אפי'
חיתא פשיטא ליה דשל
יפין אסורין ונכח
שחוכרו ולבסוף נתרבו
דהא לא אפשר למכילנהו
הלכך פשוטין שריפה :
רב אשי אמר גידין
דקתני בסחמא' שפשוט
גיד הנשה הוא דנותר
בו ישרא' קדושה
איסור רבינא אמר גיד
החיצון הוא ששנינו
במשנתנו שאין חייבין
עליו דברים' ב' גיד
הנשה אמר שמואל שני
גידין הם פנימי סמך
לעצם אסור וחייבין
עליו חיצון סמך לבשר
אסור ואין חייבין עליו :
חל' ששה עשר להיות
בשבת כ'י אקשי' נתי
עשה שני' (שמות י"ז)
והנותר ממנו עד בקר
באש תשרפו ע"ה
דשריפת נותר לירדו לא
תעשה כל מלאכה דיום
סוב ושני חוקיה דיום
ח' עד בקר ליתן בקר
שני לשריפתו אביי אמר
ב'י' דבת תורה לרבות
עולת ארבעה עשר
מלחשרף ביום [סוב]
דכתיב עולת שבת
בשבתו דייק' מינה
דאין מקריבין אלל עולת
שבת בשבת כלבד אבל
אברי עולת חל בשבת
אי ביום סוב לא ואע"פ
דמפצחן להקריבין וכל
שכן דלא שריפין
הפסחין רבא פסיק ליה

